

Sygn. akt XIV K 193/15

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 30 września 2016 roku

Sąd Rejonowy w Słupsku XIV Wydział Karny w składzie:

Przewodnicząca: SSR Edyta Sokołowska

Protokolant: Małgorzata Żmuda Trzebiatowska

Prokurator: Marcin Natkaniec

Oskarżyciel skarbowy: Rafał Muraszko

po rozpoznaniu w dniach 9 lutego 2016 roku, 17 maja 2016 roku, 16 lipca 2016 roku i 30 września 2016r sprawy:

T. N.

syna S. i W. zd. K.

urodzonego (...) w C.

oskarżonego o to, że:

w okresie od 21 lutego 2012 roku do dnia 17 czerwca 2013 roku w S., będąc jako płatnik obowiązany do terminowego regulowania zobowiązań podatkowych w imieniu „Usługi (...)J N.” Sp. z o.o., nie wpłacał w terminie ustawowym, tj. do 20-go dnia następnego miesiąca za miesiąc za miesiąc poprzedni, na rachunek bankowy Urzędu Skarbowego w S., zaliczek podatku dochodowego od osób fizycznych pobranych od wypłat wynagrodzeń pracowników, wynikających ze złożonej w Urzędzie Skarbowym w S., deklaracji rocznej o pobranych zaliczkach na podatek dochodowy za 2012 rok, na formularzu PIT-4R, powodując powstanie zaległości podatkowych za okres: od stycznia do grudnia 2012 w łącznej wysokości 10.454,00 złotych

tj. o przestępstwo skarbowe określone z art. 77 § 2 k.k.s. w zw. z art. 6 § 2 k.k.s. oraz w zw. z art. 9 § 3 k.k.s.

I. uznaje oskarżonego **T. N.** za winnego popełnienia czynu zarzucanego mu w akcie oskarżenia, opisanego w części wstępnej wyroku, tj. występku z art. 77 § 2 k.k.s. w zw. z art. 6 § 2 k.k.s. oraz w zw. z art. 9 § 3 k.k.s. i za jego popełnienie na podstawie art. 77 § 2 k.k.s. w zw. z art. 23 § 1, § 2 i § 3 k.k.s. skazuje oskarżonego na karę 30 (trzydziestu) stawek dziennych grzywny, ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 63 (sześćdziesięciu trzech) złotych;

II. zwalnia oskarżonego od ponoszenia kosztów sądowych, zaliczając wydatki poniesione w sprawie na rachunek Skarbu Państwa;

III. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz Kancelarii Adwokackiej adw. W. K. kwotę 826,56 zł (osiemset dwadzieścia sześć złotych i 56/100) tytułem kosztów nieopłaconej obrony udzielonej oskarżonemu z urzędu.

Sygn. akt: XIV K 193/15

UZASADNIENIE

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W okresie od 21 lutego 2012r do 17 czerwca 2013r T. N. był prezesem i jednocześnie jedynym udziałowcem firmy Usługi (...) „T.J. N.” spółka z.o.o z siedzibą w S. (nr KRS (...), NIP (...), REGON (...)), powstałej 21 kwietnia 1999r (akt notarialny Rep”A” nr (...)) .

W dniu 22 stycznia 2013r spółka jako płatnik podatku dochodowego od osób fizycznych złożyła za pośrednictwem jej Prezesa T. N. w Urzędzie Skarbowym w S. deklarację roczną o pobranych zaliczkach na podatek dochodowy za rok 2012, wykazując tym samym, iż dokonała wypłaty wynagrodzeń pracownikom oraz pobrania podatku dochodowego od tych wynagrodzeń celem przekazania na rzecz urzędu skarbowego.

Z deklaracji tej wynika również, że w roku podatkowym 2012r nie dokonano wpłat zaliczek na podatek dochodowy od osób fizycznych. (Część D p. 179)

Przedmiotowa spółka nie wpłacała w terminie do 20 każdego miesiąca za miesiąc poprzedni na rachunek Urzędu Skarbowego w S. zaliczek na podatek dochodowy od osób fizycznych od wypłaconych pracownikom wynagrodzeń za miesiące od stycznia 2012 roku do grudnia 2012 roku. Z tego powodu powstało zadłużenie w łącznej kwocie 10.454 złotych.

T. N. winien był wpłacić zaliczki w następujących wysokościach i w terminach:

- za I 2012r do 20.02.2012r w wysokości 824 zł;
- za II 2012r do 20.03.2012r w wysokości 1046 zł,
- za III 2012r do 20.04.2012r w wysokości 1038 zł.
- za IV 2012r do 21.05.2012r w wysokości 972 zł,
- za V 2012r do 20.06.2012r w wysokości 972 zł,
- za VI 2012r do 20.07.2012r w wysokości 972 zł
- za VII 2012r do 20.08.2012r w wysokości 729 zł,
- za VIII 2012r do 20.09.2012r w wysokości 729 zł,
- za IX 2012r do 22.10.2012r w wysokości 795 zł,
- za X 2012r do 20.11.2012r w wysokości 787 zł,
- za XI 2012r do 20.12..2012r w wysokości 795 zł,
- za XII 2012r do 21.01.2013r w wysokości 795 zł.

Do dnia 17 czerwca 2013r (data zawiadomienia o popełnieniu przestępstwa skarbowego) T. N. nie dokonał wpłat w/ w zaliczek.

T. N. jest 53 letnim żonatym mężczyzną, z wykształcenia elektroenergetyk. Obecnie nie pracuje , pobiera rentę w wysokości 1100 zł, płaci alimenty na córkę w wysokości 500 zł. Oskarżony był leczony psychiatrycznie i odwykowo.

Biegli psychiatrzy, którzy w przedmiotowej sprawie sporządzili opinię psychiatryczną dotyczącą oskarżonego, stwierdzili , iż nie jest on chory psychicznie ani upośledzony umysłowo. Rozpoznali u oskarżonego uzależnienie od alkoholu oraz szkodliwe używanie leków nasennych i przeciwbólowych . Biegli wskazali , iż brak podstaw do kwestionowania poczytalności oskarżonego – w okresie zarzucanego u czynu miał zachowaną zdolność rozpoznawania

znaczenia czynu i kierowania swoim postępowaniem. Nadto biegli wskazali iż jego stan psychiczny pozwala na udział w postępowaniu i prowadzenie obrony w sposób samodzielny i rozsądny. (k. 86-88, 116-116v)

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie : częściowo zeznań świadka J. N. (2) (k. 175 akt), zawiadomienia z 17.06.2013r (k. 1), karty kontowej (k. 2), deklaracji rocznej (k. 3-6), karta weryfikacji deklaracji (k. 7), metryka spółki (k. 8), karta karna (21-22, 138-139), opinia psychiatryczna (k. 86-88, 116-116v), lista zaległości (k. 89-90, 143), , uwierzytelnionych kopii dokumentów nadesłanych z Sądu Rejonowego Gdańsk-Północ VIII Wydział Gospodarczy Krajowego Rejestru Sądowego (k. 180a- 180ad), odpisów pełnych i aktualnych KRS (k. 155-156, 169-173,181-183, 184-187), oraz pozostałego materiału dowodowego ujawnionego na rozprawie.

Oskarżony T. N. nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu. Oskarżony początkowo odmówił złożenia wyjaśnień o udzielania odpowiedzi na pytania. W toku rozprawy oświadczył jedynie, iż firmą nie zajmował się dawno, zaś część udziałów miał brat , a swoje udziały sprzedał J. B..

Sąd zważył, co następuje:

W ocenie Sądu wyjaśnienia oskarżonego T. N. – wskazujące, iż w okresie wskazanym w zarzucie nie był już udziałowcem spółki i nie zajmował się prowadzeniem firmy, w żadnym razie na wiarę nie zasługują, gdyż nie są zgodne z pozostałym materiałem dowodowym , zwłaszcza z dokumentami znajdującymi się w aktach sprawy. Zdaniem Sądu wyjaśnienia te stanowią jedynie linię obrony oskarżonego , mającą na celu uniknięcie przez niego odpowiedzialności karnej za zarzucane mu przestępstwo skarbowe.

Na wstępie wskazać należy, iż spółka Usługi (...) „T.J. N.” spółka z.o.o z siedzibą w S. o nr KRS (...), NIP (...), REGON (...), jest spółką, w której jedynym udziałowcem był i jest nadal T. N. . Jest on również jednoosobowym zarządem, wyłącznie uprawnionym do reprezentacji spółki na zewnątrz. Powyższe wynika z odpisów pełnych oraz aktualnych KRS .

Z dokumentacji załączonej przez oskarżyciela Urząd Skarbowy w S. (zawiadomienia , karty kontowej. metryki spółki i deklaracji rocznej za rok 2012) wynika bezspornie, iż kwoty nieuiszczonych zaliczek dotyczą tej spółki.

Jak ustalił Sąd, na podstawie dokumentów nadesłanych przez Sąd Rejonowy Gdańsk-Północ VIII Wydział Gospodarczy Krajowego Rejestru Sądowego oraz pełnego i aktualnego odpisu KRS, sprzedaż udziałów w dniu 18.10.2002r przez T. N. J. B. dotyczyła innej spółki, w której udziałowcem był również niegdyś T. N. tj. „ Usługi (...) – spółka jawna”, powstałej z podmiotu „ Usługi (...) – spółka cywilna”. (KRS (...), NIP (...), REGON (...)).

W obliczu powyższego Sąd nie miał żadnych wątpliwości, co do tego, iż wyjaśnienia oskarżonego nie polegają na prawdzie.

Zeznania **J. N. (2)** istotne były o tyle, że zeznał on, iż oskarżony nie lubił płacić składek ani do ZUS-u ani do Urzędu Skarbowego. Świadek wskazał, iż o tym, iż jest Prezesem spółki jawnej dowiedział się w Sądzie Rejestrowym. Twierdził, iż jego podpisy na dokumentach zostały sfalszowane.

W ocenie Sądu zeznania świadka należy uznać za w pełni wiarygodne w tej części, w której świadek twierdził, iż oskarżony „nie lubił” płacić należności do Urzędu Skarbowego czy ZUS, gdyż w tej części korespondują z pozostałym materiałem dowodowym, zwłaszcza z dokumentami przedłożonymi przez Urząd Skarbowy w postaci karty kontowej czy też deklaracji złożonej przez samego T. N.. Z dokumentów tych wprost wynika, że zaliczki z tytułu podatku dochodowego od osób fizycznych nie zostały przez oskarżonego uiszczone do chwili obecnej, mimo, że zostały pobrane od wynagrodzeń pracowników.

W pozostałej części dotyczącej posiadania udziałów przez świadka w spółce jawnej Usługi (...), zeznania te nie wnoszą nic istotnego do przedmiotowej sprawy, gdyż nie dotyczą spółki wskazanej w zarzucie.

W obliczu powyższego wina oskarżonego i okoliczności popełnienia zarzucanego mu czynu nie budzą żadnych wątpliwości.

Bezspornym jest, iż Usługi (...)J. N.” spółka z.o.o z siedzibą w S. z tytułu prowadzonej działalności gospodarczej w roku 2012 i faktu zatrudniania pracowników zobowiązana była do odprowadzania na rachunek właściwego urzędu skarbowego – a konkretnie Urzędu Skarbowego w S. – zaliczek na podatek dochodowy od osób fizycznych od wypłaconych pracownikom wynagrodzeń, wynikających ze składanych co miesiąc deklaracji (PIT-4R).

I tak, w okresie od 21 lutego 2012 roku do 17 czerwca 2013 roku (tj. do daty złożenia zawiadomienia o popełnionym przestępstwie), wbrew regulacji z art. 38 § 1 ustawy z dnia 26 lipca 1991 r. o podatku dochodowym od osób fizycznych – tj. Dz. U. z 2010 r. Nr 51, poz. 307 ze zm.), nie zostały wpłacone w terminie do 20 każdego miesiąca za miesiąc ubiegły zaliczki na podatek dochodowy od osób fizycznych od wypłaconych pracownikom wynagrodzeń za miesiące od stycznia do grudnia 2012 roku w łącznej kwocie 10.454 złotych, (vide: deklaracja PIT-4R za rok 2012 z dnia 22 stycznia 2013 roku – k. 3).

Niekwestionowanym faktem jest również to, iż w/w spółka nie dokonała wpłaty należnych zaliczek, ani w terminie ustawowym, ani też po tym terminie, wobec czego znalazła się w zwłoce z zapłatą tychże należności podatkowych, i sytuacja taka trwa do chwili obecnej. (vide: lista zaległości wraz z odsetkami obliczonymi na dzień 9.02.2016r. – k. 143).

Przestępstwo skarbowe z art. 77 § 2 k.k.s. ma charakter indywidualny, dopuścić się ich może bowiem wyłącznie płatnik lub inkasent (czynu z art. 77 k.k.s.).

Jednocześnie należy wskazać, iż ustawodawca wprost definiuje jako podatnika osobę fizyczną, osobę prawną lub jednostkę organizacyjną nie mającą osobowości prawnej, podlegającą na mocy ustaw podatkowych obowiązkowi podatkowemu (art. 53 § 30 k.k.s. w zw. z art. 7 § 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. Ordynacja podatkowa, tj. Dz. U. z 2012 r., poz. 749 ze zm.), a jako płatnika osobę fizyczną, osobę prawną lub jednostkę organizacyjną niemającą osobowości prawnej, obowiązującą na podstawie przepisów prawa podatkowego do obliczenia i pobrania od podatnika podatku i wpłacenia go we właściwym terminie organowi podatkowemu (art. 53 § 30 k.k.s. w zw. z art. 8 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. Ordynacja podatkowa).

Oczywistym jest, iż w przedmiotowej sprawie iż płatnikiem ani podatnikiem nie był osobiście oskarżony T. N. jako osoba fizyczna, lecz kierowana przez niego spółka z o.o., wyposażona w osobowość prawną (art. 12 k.s.h.). Okoliczność ta nie zwolniła go jednak automatycznie od odpowiedzialności za powyższe uchybienia w płatności tych należności podatkowych.

Zgodnie z treścią art. 9 § 3 k.k.s. za przestępstwa skarbowe lub wykroczenia skarbowe odpowiada, jak sprawca, także ten, kto na podstawie przepisu prawa, decyzji właściwego organu, umowy lub faktycznego wykonywania ***zajmuje się sprawami gospodarczymi***, w szczególności finansowymi, osoby fizycznej, osoby prawnej albo jednostki organizacyjnej niemającej osobowości prawnej, której odrębne przepisy przyznają zdolność prawną. Z uregulowania tego wynika zatem, iż przez sprawy gospodarcze rozumie się „w szczególności sprawy finansowe”.

Przepis art. 9 § 3 k.k.s. nie tworzy jakiegóż nowej postaci sprawstwa. Stanowi on tylko jednoznaczną podstawę do przypisania sprawstwa określonej w tym przepisie osobie zajmującej się cudzymi sprawami gospodarczymi, w szczególności finansowymi.

Odnosząc te uwagi na grunt niniejszej sprawy, to nie sposób zasadnie kwestionować tego, jak to przyjęto w akcie oskarżenia, iż oskarżony T. N. zajmował się sprawami gospodarczymi, w tym również finansowymi przedmiotowej spółki. W dodatku żaden przepis prawa, zwłaszcza Kodeksu spółek handlowych (ustawa z dnia 15 września 2000 r., tj. Dz. U 2013 r., poz. 1030 ze zm.), od tego obowiązku go nie zwalniał. Otóż, zgodnie z art. 201 § 1 k.s.h. zarząd prowadzi

sprawy spółki i reprezentuje spółkę, a dotyczy to wszystkich czynności sądowych i pozasądowych spółki (art. 204 § 1 k.s.h.).

W spółce Usługi (...) „**T.J. N.**” **spółka z.o.o z siedzibą w S.** zarząd był jednoosobowy, a Prezesem Zarządu w tym czasie był (i jest nadal) T. N., co wynika wprost z załączonych do akt odpisów pełnych i aktualnych KRS. Wprawdzie oskarżony kwestionował swój udział w spółce , ale jak wykazano już powyżej dotyczyło to innej spółki, w której posiadał niegdyś udziały.

Jak wynika z wyroku SN z 02.07.2002 r.,(sygn. akt IV KK 164/02; OSNKW 2002/11-12/106, OSP 2004, Nr 4, poz. 44 z glosą T. Oczkowskiego). „skoro zarząd spółki prowadzi sprawy tej spółki, a pracami zarządu kieruje jego prezes, to jeżeli nie powierzono spraw spółki jako płatnika podatku od wynagrodzeń osób fizycznych (zaliczek na ten podatek) innemu z członków zarządu albo kierownikowi innej komórki organizacyjnej tej firmy, prezes zarządu spółki jest tą osobą, która zajmuje się jej sprawami gospodarczymi w powyższym zakresie, jeżeli nie dojdzie do wskazania stosownie do art. 31 ustawy z 29.8.1997 r. - Ordynacja podatkowa (...) innej jeszcze osoby odpowiedzialnej za czynności spółki jako płatnika podatku”.

W przedmiotowej sprawie oskarżony na żadnym etapie postępowania nie wskazywał, aby istniała jakakolwiek osoba , której powierzono zajmowanie się sprawami gospodarskimi. Nie wynika powyższe również z dokumentacji znajdującej się w aktach sprawy. Z odpisów KRS wynika natomiast, że T. N. był prezesem spółki i jednocześnie stanowił jej jednoosobowy zarząd. Nie bez znaczenia jest również fakt, iż to on osobiście podpisał deklarację roczną o pobranych zaliczkach.

Zatem, okoliczności te niezbiemie wskazują, iż to właśnie sam T. N., jako Prezes Zarządu w/w spółki, zajmujący się jej sprawami gospodarczymi, był obowiązany jako przedstawiciel podatnika i płatnika, jakim była ta spółka, nadzorować, czy następuje terminowe wpłacanie pobranych kwot zaliczek, gdyż był za to odpowiedzialny.

Jak wynika z postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 25.10.1995r (I KZP 30/95) , nie ma przy tym znaczenia okoliczność , czy płatnik posiada środki finansowe na bieżącą produkcję lub działalność gospodarczą, czy też nie. W literaturze podkreśla się przy tym, iż bez znaczenia dla bytu przestępstwa jest to, czy zwłoka wyniknęła z zagarnięcia pobranego podatku, czy też rozmyślnego spóźnienia się z dokonaniem wpłaty. Jak wskazał nadto Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 2.08.2002r , niewpłacenie na rachunek organu podatkowego obliczonego i pobranego podatku nie musi polegać na fizycznym przejęciu przez płatnika kwoty stanowiącej jego równowartość.

Wskazać w tym miejscu należy, iż przestępstwo skarbowe z art. 77 § 2 k.k.s. penalizuje zachowania polegające na zaniechaniu wpłaty pobranego podatku w terminie, o kwocie małej wartości (tj. takiej, która nie przekracza dwustukrotności minimalnego wynagrodzenia w czasie czynu – w tym przypadku kwoty 300.000,- złotych, co odpowiada 200 x 1.500,- zł), i stanowi czyn w uprzywilejowanej postaci tego typu przestępstwa. Znamię „nie wpłaca” oznacza zaniechanie uiszczenia organowi podatkowemu pobranego podatku, w określonym czasie, przewidzianym przepisami prawa podatkowego.

Przekładając powyższe na grunt przedmiotowej sprawy, wskazać należy, że – T. N. – zatrudniając pracowników i będąc obowiązany do obliczenia i pobrania z wynagrodzenia pracowników należnych zaliczek tytułem podatku dochodowego od osób fizycznych – wprawdzie ustalał wymiar tego podatku w każdym miesiącu, jednak ustalonych w ten sposób kwot podatku nie wpłacał na rachunek Urzędu Skarbowego w S. w miesiącach styczeń, luty, marzec, kwiecień, maj, czerwiec, sierpień, wrzesień, październik, listopad i grudzień 2012 roku..

Zachowanie jego nacechowane było przy tym umyślnością w zamiarze bezpośrednim, jak że oskarżony miał pełną świadomość tego, iż ustalając wymiar podatku dochodowego od wynagrodzenia pracowników nie jest on dysponentem tych kwot i powinien niezwłocznie przekazać je do Urzędu Skarbowego.

W tym miejscu wskazać należy, iż zachowania oskarżonego stanowiły czyn ciągły o jakim w art. 6 § 2 kks, albowiem polegały na niepłaceniu w odstępach co miesięcznych przy wykorzystaniu tej samej sposobności kolejnych zaliczek pobranych na podatek dochodowy.

W obliczu powyższego nie budzi wątpliwości, iż oskarżony T. N. swoim zachowaniem wyczerpał znamiona występku stypizowanego w art. 77 § 2 k.k.s. w zw. z art. 6 § 2 kks w zw. z art. 9 § 3 kks.

Przystępując do wymiaru kary, Sąd miał na względzie dyrektywy jej wymiaru opisane w art. 12 § 1 i 2 k.k.s. i art. 13 § 1 k.k.s., w tym przede wszystkim zapobiegawcze i wychowawcze działanie kary, które mają zostać osiągnięte w stosunku do sprawcy, a także potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa.

Sąd uwzględnił wszystkie okoliczności łagodzące i obciążające po stronie oskarżonego.

Do tych pierwszych, Sąd zaliczył jedynie stosunkowo nieznaczną kwotę nieterminowo wpłaconych zaliczek.

Do okoliczności obciążających w stosunku do oskarżonego Sąd zaliczył natomiast to, że działania oskarżonego wymierzone były w dobro prawne o dużym znaczeniu – to jest w obowiązek podatkowy ciążyący na każdym podmiocie prawa finansowego oraz okoliczność, iż zaległości podatkowej oskarżony nie uregulował do chwili obecnej.

Mając na uwadze powyższe, Sąd uznając oskarżonego za winnego popełnienia zarzucanego mu występku z art. 77 § 2 k.k.s. w zw. z art. 6 § 2 k.k.s. w zw. z art. 9 § 3 kks i za jego popełnienie na podstawie art. 77 § 2 k.k.s. w zw. z art. 23 § 1 i § 3 k.k.s. Sąd wymierzył oskarżonemu karę 30 (trzydziestu) stawek dziennych grzywny, przy przyjęciu jednej stawki dziennej na kwotę 63 zł. Podkreślić należy, że wymierzona kara jest symboliczna, oscylująca w dolnych granicach ustawowego zagrożenia.

Z oczywistych zatem względów, skoro przed wszczęciem postępowania w sprawie o przestępstwo skarbowe określone w art. 77 § 2 k.k.s. nie wpłacono w całości pobranego podatku na rzecz właściwego organu, regulacja określone w art. 77 § 4 k.k.s., przewidująca możliwość zastosowania nadzwyczajnego złagodzenia kary lub odstąpienia od jej wymierzenia, nie może znaleźć zastosowania.

O kosztach sądowych Sąd orzekł stosownie do art. 626 § 1 k.p.k. i art. 624 § 1 k.p.k.

Zgodnie z treścią art. 626 § 1 k.p.k. w zw. z art. 113 § 1 kks w orzeczeniu kończącym postępowanie w sprawie, Sąd określa kto, w jakiej części i zakresie ponosi koszty procesu.

Zgodnie natomiast z art. 624 § 1 k.p.k. w zw. z art. 113 § 1 kks Sąd może zwolnić oskarżonego w całości lub części od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych, jeżeli istnieją podstawy do uznania, że ich uiszczenie ich byłoby dla nich zbyt uciążliwe ze względu na sytuację rodzinną, majątkową i wysokość dochodów, jak również wtedy, gdy przemawiają za tym względy słuszności.

W oparciu o zebrany w sprawie materiał dowodowy, Sąd uznał, mając na uwadze sytuację zdrowotną i materialną oskarżonego (przebywa na rencie inwalidzkiej oraz posiada zobowiązania alimentacyjne), iż uiszczenie kosztów sądowych byłoby dla niego zbyt uciążliwe. To mając na względzie, na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. Sąd zwolnił go od obowiązku ich uiszczenia.

Nadto, mając na uwadze okoliczność, iż oskarżonemu wyznaczono obrońcę z urzędu (art. 80a kpk), Sąd zasądził na rzecz Kancelarii adw. W. K. kwotę 826,56 zł tytułem nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu z urzędu.